

1 JUNI 1928

No. 11

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Die daar zegt: Ik ken Hem en Zijn geboden niet bewaart, die is een leugenaar, en in dien is de waarheid niet.

1 Johannes 2 : 4.

DE GOD DES HEMELS GEOPENBAARD. *)

Heden wensch ik te getuigen van mijn geloof in den God mijner vaders, Die geopenbaard is door Jezus Christus en de profeten.

De mensch kan door eigen onderzoek God niet uitvinden. Het maakt geen verschil hoe geleerd of hoe intelligent hij is, hij kan het niet. Zofar, de Naämathiet, een van Job's kwelgeesten, die een van Job's vermaningen beantwoordde, vroeg: „Zult gij de onderzoekingen Gods vinden? Zult gij tot de volmaaktheid toe den Almachtige vinden?”

Mijn antwoord op die vraag luidt thans: Neen, zeker kunt gij dat niet. God is niet te ontdekken; Hij is geopenbaard. En Hij alleen bepaalt aan wien en wanneer Hij Zich zal openbaren, ofschoon het gedrag en het geloof van iemand invloed bij God kan hebben.

Er bestaat geen wetenschappelijke of philosophische methode, die voldoende is voor het ontdekken, ontleden of de kennis van God. Iedere dergelijke methode dusver gevolgd, heeft gefaald. Alle nauwkeurige kennis van de Godheid komt door openbaring. Die persoon, die goddelijke openbaring verwerpt en bij gevolg ook de getuigenis van de profeten verwerpt, kan God niet kennen. Zelfs die theologanten, die zich op de wetenschappelijke en philosophische formules verlaten, moeten noodzakelijkerwijs hun begrip aangaande de Godheid laten rusten op theorieën, veronderstellingen en gissingen. Want er bestaat geen wetenschappelijke of philoso-

*) Toespraak gehouden op 27 Nov. 1927 te Salt Lake City, door Ouderling Alma O. Taylor.

phische formule, die voldoende is voor de juiste oplossing en het juiste begrip van de geestelijke verschijnselen. En Gods wereld en Zijn wezen zijn geestelijk. Het vereischt daarom iets anders dan niet-geholpen menschenlijke intelligentie, om God te kennen.

Paulus heeft veelbeteekenend over dit punt geschreven. Ik lees van 1 Cor. 2 : 1—8 en 11—14: „En ik, broeders, als ik tot u gekomen ben, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis Gods; want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u dan Jezus Christus, en dien gekruisigd. En ik was bij ulieden in zwakheid en in vrees en in vele beving, en mijne rede en mijne prediking was niet in beweeglijke woorden der menschenlijke wijsheid, maar in betooning des geestes en der kracht; opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der menschen, maar in de kracht Gods. En wij spreken wijsheid onder de volmaakten; doch eene wijsheid niet dezer wereld, noch der oversten dezer wereld die te niet worden; maar wij spreken de wijsheid Gods, bestaande in verborgenheid, die bedekt was, welke God te voren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, eer de wereld was; welke niemand van de oversten dezer wereld gekend hadden, zoo zouden zij den Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben.

Want wie van de menschen weet hetgeen des menschen is, dan de geest des menschen die in hem is? Alzoo weet ook niemand hetgeen Gods is, dan de Geest Gods. Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn; dewelke wij ook spreken, niet met woorden, die de menschenlijke wijsheid leert, maar met woorden die de Heilige Geest leert, geestelijke dingen met geestelijke samenvoegende. Maar de natuurlijke mensch begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden”.

Het is waar, velen van de fijnste geesten op het gebied der wetenschap staan voor: (en ik zal er een van hen aanhalen) dat „alle kennis moet ten slotte op wetenschap berusten, want de wetenschap is niets anders dan het veredelend proces van het weten”. Maar helt het woord „alle” in deze verklaring niet een beetje over naar dogmatisme? En mag ik zoo ter loops zeggen, dat er zich in wetenschappelijke kringen ook een hoop dogmatisme bevindt. In het verleden moge het dogmatisme het best gegroeid zijn in godsdienstige kringen, maar zooals Dr. Joseph LeConte het zegt: „Het dogmatisme heeft zijn wortels diep in het menschenlijk hart geplant” en daar „velen schijnen te denken dat de theologie er een vermoedelijk recht op heeft”, is de werkelijkheid, dat „de moderne materialistische wetenschap thans hierin de anderen is voor geweest”. Nu, er is niet het minste bezwaar tegen den wensch en het pogen van den wijsgeer om alle verschijnselen aan te brengen binnen het

rijk der wetenschap, maar slechts de dogmatici onder hen zullen trachten het bestaan te ontkennen van een heele wereld van werkelijkheid, die nog niet onderworpen is en misschien nooit zal onderworpen worden aan een wetenschappelijke ontleding. Die wereld is de wereld van de geestelijke werkelijkheden, waartoe God behoort.

Dr. Henry Nelson Wieman van het westelijk college erkent in een pas verschenen boek, getiteld „godsdienstige ondervinding en de wetenschappelijke methode” de tegenwoordige grenzen der wetenschap op het gebied van de Godskennis. Ik lees hier van hem: „De kennis van God moet ten slotte aan de wetenschappelijke methode onderworpen worden. Wij zeggen liever „ten slotte” dan „onmiddellijk”, omdat de wetenschap nog geen methode heeft ontwikkeld, die voldoende is om de ingewikkelde gegevens der ondervinding te behandelen. De geneeskunde werd een wetenschap lang voor de zielkunde, omdat haar gegevens zoo veel eenvoudiger waren. Sociologie (leer van het maatschappelijke leven, vert.) heeft nauwelijks den rang van een wetenschap bereikt, omdat haar gegevens zoo ingewikkeld zijn. De gegevens omtrent godsdienstige ondervinding zijn zoo uiterst ingewikkeld, dat er nog geen methode is bepaald, die geschikt is haar wetenschappelijk te behandelen. Wij bezitten nog geen kennis van God, die wetenschappelijk genoemd kan worden.

Natuurlijk strijdt Dr. Wieman in het verdere verloop van zijn bespreking voor de behoefte aan een wetenschap van God en drukt de overtuiging uit, dat een dergelijke wetenschap zich reeds aan den horizon vertoont. Desniettenstaande zie ik in hem, dat hij evenals zoo vele vooraanstaande, groote geesten op het gebied der wetenschap aan het feit toegeeft, dat, ofschoon God langs wetenschappelijken weg niet te bepalen is, het absoluut zeker is, dat Hij bestaat en dat de mensch eenige ware kennis van Hem kan bezitten. Maar waarvandaan komt dat beetje ware kennis en hoe kunnen wij weten, dat het waar is? Het antwoord is andermaal: Alle nauwkeurige kennis van God komt van God Zelf door het kanaal der openbaring. De mensch kan door eigen onderzoek God niet uitvinden. Niemand kent den Vader, dan de Zoon en hij aan wien de Zoon Hem wil openbaren. Ik verklaar wederom mijn geloof in den God mijner vaders, die geopenbaard is door Jezus Christus en de profeten. Een van de ernstige en fundamenteele fouten van de moderne leeraars is, dat zij zoeken maar al te dikwijls, om Gods openbaringen in harmonie te brengen met de uitspraken van de wetenschap en wijsbegeerte. Terwijl het juiste werk is, de uitspraken van den mensch in harmonie te brengen met Gods openbaring. Ik beweer, dat God niet verplicht is den mensch te volgen, integendeel de mensch is verplicht God te volgen; en de waarde van het menschelijk redeneeren en de menschelijke theorieën zal door Goddelijk geopenbaarde waarheid bepaald wor-

den en niet anders om. Laat mij voor U aanhalen wat mij een typische fout van dit soort toeschijnt. Dr. LeConte besprak in hoofdstuk vijf, het derde gedeelte van zijn boek: „Evolutie en haar verhouding tegenover de godsdienstige gedachte”, de betrekkingen van God met den mensch en toont aan, dat openbaring de manier of het proces is van die betrekkingen. Aan het eind zegt hij aangaande openbaring: „Maar er bestaat geen andere toetssteen dan de rede en in den aard der dingen kan er geen ander bestaan. Zonder vrees moeten wij, eerlijk en eerbiedig, alle dingen toetsen, zelfs openbaring. Wij moeten niet zooals velen den geest van den mensch beschouwen als den lijdenden helper van den geest van God. Openbaring aan den mensch moet noodzakelijkerwijs deelnemen aan de onvolmaaktheden van het middel waardoor zij komt. Zooals het zuivere water uit den hemel op de aarde valt en in den grond doordringt, moet het onzuiverheden in zijn gang meevoeren. Zoo ook de reine, goddelijke waarheid, die door den geest van den mensch heendringt, moet onvolmaaktheden meenemen, die den mensch of den tijd kenmerken. Een dergelijk filtraat moet in den distilleerkolf der rede opnieuw gedistilleerd worden; ten einde de goddelijke waarheid van de aardse onzuiverheden te scheiden”.

Aldus maakt hij de menschelijke rede den rechter van de goddelijke waarheid, het eindige de bepaler van het oneindige. Als een goddelijke openbaring door de onvolmaaktheden van den mensch, die haar ontvangt, bezoedeld kan worden, hoe dan, kan zij door de rede van denzelfden of een gelijk onvolmaakt mensch gereinigd worden. En verder volgens mijn begrip waren Jezus Christus en de profeten werkelijk de lijdende helpers van God; en hun boodschappen die onder den titel verschenen: „Aldus spreekt de Heere”, zijn de standaarden waaraan de menschelijke leerstellingen en het menschelijk redeneeren gemeten zal worden — zeker zal de menschelijke rede die standaarden niet meten; de menschelijke rede is allegraar te feilbaar. Ik zou in de plaats van Dr. LeConte's vergelijking willen stellen deze eene: Een zonnestraal, die rechtstreeks van de zon 144.000.000 K.M. aflegt, treft bij het binnengaan van een huis, een breuk in de vensterbank en valt zijdelings op den vloer. Aldus kan de waarheid, die direct door openbaring van God komt, bij het binnengaan van het hart gebroken worden door de menschelijke rede en als dwaling op de ziel vallen.

Ik wensch niet als Dr. LeConte's beoordeelaar op te treden. Hij was werkelijk een geleerde, wiens groote geleerdheid zich in al zijn werken heeft geopenbaard. Ik eerbiedig zijn gezichtspunten, zelfs al verschil ik met enkele ervan. Zelfs een weeteniet heeft het recht tegen de meeningen van anderen in te gaan en erop te reageeren. Aldus durf ik voort te gaan. In mijn oogpunt heeft het boek van Dr. LeConte verdere waarde op theologisch gebied, omdat het met buitengewone nauwkeurigheid het soort van een god beschrijft,

die hij als wijsgeer en geloover, door onderzoek heeft uitgevonden. Misschien door zijn eigen woorden te bezigen kan ik die ontdekking tot U brengen. Eerstens zou echter opgemerkt moeten worden, dat hij een sterke voorstander is van wat hij een „redelijke wijsbegeerte” noemt, waarmee hij die wijsbegeerte bedoelt, die twee of meer tegenstrijdige en van beide kanten buitensluitende gezichtspunten neemt en ze overeenbrengt. Hij schrijft aldus: „De wetenschap, die één gedachtelijn volgt, wordt natuurlijkerwijs naar de uiterste of pantheïstische innerlijkheid geleid, die de persoonlijkheid van de Godheid veredelt in de al-doordringende, onbewuste kracht en daardoor al onze hoop van persoonlijke betrekking met hem verdrijft; de godvruchtige geloovige, die de verlangens van zijn godsdienstige natuur volgt, wordt natuurlijkerwijs geleid naar het andere uiterste van de menschvormige persoonlijkheid. De eenige redelijke beschouwing is beide aan te nemen, de innerlijkheid en de persoonlijkheid”.

Beschouwt nu zijn god. God is de innerlijkheid zonder pantheïsme en een persoonlijkheid zonder menschenlijken vorm. En dan gebruikt hij, daar hij de noodzakelijkheid gevoelde het woord „persoonlijkheid” te ontlede, een paragraaf om aan te toonen, dat een persoonlijkheid is „eigen persoon aan zijn inhoud ontnomen”. Een zeer moeilijke gedachte, maar daardoor kan zijn god nu aldus worden weergegeven: Een oneindig eigen persoon, ontnomen aan zijn inhoud en die schuilt en innerlijk werkt in alle dingen. Dr. LeConte komt ten slotte alsof hij zelf verbijsterd is door de moeilijkheid van dergelijke duistere uitdrukkingen, zoo'n ontastbaarheid, tot deze mededeeling: „Ik heb het woord persoonlijkheid gebruikt ten einde God te verklaren. Maar laat ik niet verkeerd begrepen worden. Ik weet goed, dat wij niet duidelijk begrijpen kunnen een oneindige persoonlijkheid zonder voorwaarden. Indien goed overwogen schijnt het niets minder dan een tegenstrijdigheid in bewoordingen. Alles waarop ik sta is dit: volgens onze beschouwing van de natuur van God, is de keuze niet tusschen een persoonlijkheid en iets lager dan een persoonlijkheid, n.l. een onbewuste kracht, die noodzakelijkerwijs de natuur bestuurt, zooals de materialisten en pantheïsten ons zouden willen doen gelooven, maar tusschen een persoonlijkheid zooals wij haar in onszelf kennen en iets ondenkbaar hoogers dan een persoonlijkheid. De taal is zoo gering, dat wij verplicht zijn zelfs onze verstandelijke beelden door natuurlijke beelden te vertegenwoordigen. Hoe veel meer de goddelijke natuur door het menschenlijk beeld! Een zelfbewuste persoonlijkheid is het hoogste dat wij kennen of begrijpen kunnen. Wij bieden God het allerbeste en meest waardevolle, dat wij hebben als wij hem een persoon noemen, zelfs al weten wij dat dit, ons beste, aan de oneindige werkelijkheid te kort schiet”.

Waarom te probeeren God in de gelijkenis van den mensch te maken, als het geopenbaarde feit is, dat de mensch in de gelijkenis

van God is gemaakt? „God schiep den mensch naar Zijn beeld, naar het beeld Gods schiep Hij hem”. Natuurlijk God is een persoon. God Zelf heeft dat feit geopenbaard, daarom, als de mensch in dit feit toestemt, biedt hij God niets aan.

Mijn broeders, zusters en vrienden, als een tegenstelling met de uitspraken van zulke schitterende geleerden als Dr. LeConte, wensch ik U het eenvoudige verslag van de openbaring van God voor te lezen — het visioen van God — dat aan den jongen Joseph Smith is gegeven en waardoor de tegenwoordige bedeeing van geestelijk licht ingeleid werd.

Terwijl hij zich afvroeg wat hij doen zou te midden van de godsdienstige geschillen en de in botsing komende leerstellingen van zijn tijd en omgeving, kwam hij aan deze schriftuurplaats van het Nieuwe Testament — de woorden van Jakobus: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden”. En hij besloot God te vragen; een zeer natuurlijke daad, die het resultaat was van een eenvoudig, doch onvoorwaardelijk geloof. Het volgende is zijn eigen verslag:

Overeenkomstig dit besluit ging ik naar het bosch om de poging te doen. Het was op den morgen van een schoonen, helderen dag. vroeg in het voorjaar van het jaar 1820. Het was de eerste maal in mijn leven, dat ik zulk een poging deed, want te midden van al mijn bekommeringen had ik nog nimmer getracht, om luide te bidden. Toen ik op de plaats aangekomen was, alwaar ik te voren besloten had heen te gaan, knielde ik neder, na eerst om mij heen gezien te hebben en zag dat ik alleen was, en begon de verlangens van mijn hart tot God op te offeren. Ik was nauwelijks begonnen, toen ik onmiddellijk door een zekere macht werd aangevallen, die mij geheel overmande, en zulk een verbazenden invloed op mij had, dat mijn tong als gebonden was, zoodat ik niet spreken kon. Dikke duisternis begon mij te omringen en het scheen mij gedurende eenigen tijd toe, alsof ik tot plotselinge verwoesting was gedoemd. Maar ik wendde al mijn krachten aan en riep God aan om mij uit de macht van dezen vijand, welke mij aangegrepen had, te verlossen, en op hetzelfde oogenblik, dat ik op het punt was tot wanhoop te vervallen en mijzelf aan de verwoesting over te geven, zag ik een kolom van licht, de glans der zon overtreffende, juist boven mijn hoofd, welke langzaam nederdaalde, totdat het mij bereikt had. Nauwelijks was het verschenen, of ik bevond mijzelf verlost van den vijand, die mij gebonden hield. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee personen, wier luister en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaat, boven mij in de lucht staan. Een hunner sprak tot mij, mijnen naam noemende, en zeide, op den ander wijzende: Deze is Mijn geliefde Zoon, hoor Hem!

Terwijl Joseph Smith nog in de tegenwoordigheid van de beide personen was, sprak hij met Jezus Christus. Hij zag den vorm van

God. Hij zag den persoon van God. Hij hoorde de stem van God. Hij voelde de liefde, de heerlijkheid en de macht van God. Hij was opgenomen in de reïne atmosfeer van Gods tegenwoordigheid, zooals wij van aangezicht tot aangezicht zijn. Ik meen, dat er in dit visioen meer duidelijke waarheid ligt aangaande de Godheid, meer werkelijkheid, meer nauwkeurige kennis van Zijn bestaan, dan in al de eeuwen door enkel menschelijk redeneeren en onderzoek verkregen is. Deze is de ware en levende God — geopenbaard, niet ontdekt.

Met trots belijd ik mijn geloof in Hem. Hij is het, Dien ik aanbid. Mijn God! Mijn Vader! Amen.

TEEKENEN DES TIJDS.

De bloeiende roos.

Den 1sten Juni is het 127 jaren geleden, dat Brigham Young, tweede president van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd geboren. Alhoewel hij reeds 51 jaren onder de dooden wordt geteld, achten wij het toch wel gepast een paar woordjes over hem te spreken. Niet dat wij hem aanbidden. In het geheel niet. Menschen aanbidden, daar denken de Heiligen niet aan. Wij erkennen echter den moed, de vastberadenheid, dat plichtsgevoel van dezen godzman en niet te vergeten zijn nederig vertrouwen in den Allerhoogste.

Misschien is het U bekend hoe Brigham Young steeds aan de zijde van den profeet Joseph Smith stond. In dat moeilijke jaar 1837, toen niet alleen buitenstaanders maar ook zwak-geworden leden van de Kerk zich tegen den Profeet schaarden, was Brigham Young onverbiddelijk in zijn ondersteunen van den Profeet. Geen wonder, dat de Heere, nadat den laaghartigen moord op den Profeet en diens broeder was gepleegd, het zoo bewerkte, dat Brigham Young als leider, opvolger van Joseph Smith, werd aangesteld. Immers niemand had toch in 1847, toen den Heiligen geen plaats meer werd gegund in Missouri of Illinois, beter het Godsvolk naar het Rotsgebergte kunnen brengen, dan deze moedige Godsgezant.

Brigham Young heeft een begin gemaakt aan de vervulling van vele bijbelprofetiën. Het oprichten van het Huis des Heeren in de toppen der bergen, het veranderen van de wildernis in een bloeiende roos — deze zijn feiten, die we moeten opmerken; het kan niet anders. En toch hoeveel de naam Brigham Young voor de Heiligen der Laatste Dagen beteekent — hij heeft immers zoo'n waardevol werk verricht, alles onder de leiding des Heeren, dat is waar, maar zijn doorzetten, zijn onvermoeid pogen zijn zoo opmerkelijk — toch, ondanks al dit goede, hetwelk wij van hem weten, zijn er boekdeelen kwaad van hem verteld. Zoo'n verbazende uitwerking had dit kwaadspreken, dat aan het begin dezer eeuw — thans is het niet zoo erg meer; er zijn menschen die verstandiger zijn geworden, doch niet zijn ze allen zoo geworden, jammer genoeg! — een ieder, die uit Utah kwam (de naam Brigham Young en Utah waren toch één) niet werd vertrouwd. Men hield zich op een afstand van hem, haalde de schouders op, wees hem met den vinger na en zeide: „Kan uit Utah iets goeds komen?” Immers, Brigham Young, de verschrikkelijke, had daar zijn hoofdkwartier! Steeds vol geduld, vriendelijk, maar met klein hebben de Heiligen der Laatste Dagen dergelijke uitroepen beantwoord met de uitnoodigende woorden: „Komt en Ziet!”

Zoolang de Heiligen stemmen hebben, zal het kwaadspreken over Brigham Young en het Utah-volk beantwoord worden met deze woorden. Elk zelfdenkend, onbevooroordeeld, rechtvaardig mensch, zal na onderzoek van hetgeen Brigham Young onder goddelijke leiding heeft tot stand gebracht, de handen ineen slaan en moeten zeggen: Het is een wonderlijk en wonderbaarlijk werk.

Mogen wij den ten Juni een dankgebed opzenden tot God voor Zijn reeds lang afgestorven dienstknecht? Zeker, wij zijn daarin absoluut gerechtvaardigd!

Th. S.

DAAR WAS EENS.....

---

5. *Gekloosterd.*

Daar lag ze dood, de jonge non,
 Heur witte handenpaar
 Als was ze aan 't bidden. De avondzon
 Kuste heur pronkloos haar.
 En waar de heuvelkruinen golven,
 Heeft men heur graf gedolven.

Heur ziel, in diepe ontroerenis,
 Zoo zag 'k als in een droom,
 Steeg op tot waar de Heiland is,
 Onder den Levensboom.
 Hij zuchtte, en 't scheen dat Zijn trekken
 Heur tranen kwamen wekken.

Zijn hand raakte even heur hand aan,
 Bij ernstig zegenwoord.
 „Blind, zij die zóó u deden gaan”,
 Sprak Hij: „uw hart vermoord.
 Was niet Maria voor hun oogen,
 Die baring kende en zoogen?”

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIKEMA

DE UTRECHTSCH E CONFERENTIE.

Op Zaterdag den 19den Mei j. l. vond in een zaal aan de Kruisstraat te Utrecht een vergadering van zendelingen plaats, die de Utrechtsche districtsconferentie inluidde. Na opbouwende woorden der Ouderlingen, gepaard met het verhalen van treffende zendings-ondervindingen, kwam de hoofdschotel van dezen geestelijken maaltijd: de raadgevingen en vermaningen van zendingspresident John P. Lillywhite. En uit diens antwoorden op gestelde vragen, die op huidige toestanden in deze zending betrekking hadden, uit de onbewimpeldheid zijner verklaringen, dat spreken van Ouderling tot Ouderling, hebben wij het weer gevoeld: dit Werk staat onder Gods leiding: Het wordt geleid door Godes dienstknechten. Wij hebben op die vergadering weer gevoeld dien wonderlijken geest van den geïnspireerden leider: nu eens ongewone lijdzaamheid en geduld, dan plots harde, onverbiddelijke gestrengheid, als er verkeerde toestanden onder de heiligen veroordeeld worden. Zulke leiding kan in Christus' Kerk immers geen oogenblik ontbreken!

Met het zingen van „De wereld ligt in 't duister" werd dien avond een openbare vergadering ingezet. Nadat Ouderling L. W. M. Dalebout een gebed had opgezonden, zong een zendelingenkwartet „Roek of Ages". Vervolgens hield Ouderling H. Schotel een lezing over hedendaagsche opgravingen in Midden Amerika, die getuigen dat het Boek van Mormon bij goddelijke macht en inspiratie geschreven werd. De aangevoerde bewijzen ten gunste van genoemd Boek zijn werkelijk overtuigend en het zal dan ook voor onze geachte tegenstanders een heele toer zijn om tenminste den schijn te wekken, dat zij deze bewijzen ondersteboven kunnen praten. Bij wijze van onderbreking zongen President J. P. en Ouderling J. D. Lillywhite een Engelsch duet, getiteld: „There is sunshine in my soul to-day". Na het zingen van lied 67 dankte Ouderling J. F. Steenblik den Heere voor de leiding van Zijn Geest, die zoo rijkelijk aanwezig was. De vergadering was goed bezocht; het aantal vreemden beliep een kleine honderd.

In een prettige stemming, verhoogd door zonnig voorjaarsweer, zongen de getrouwen den volgenden Zondagmorgen „Joseph Smith's eerste Gebed". Ouderling Th. de Vries smeekte een zegen over de bijeenkomst af. Het Utrechtsche zangkoor, onder leiding

van Broeder van Hattem, bracht „En ik zag eenen anderen Engel” ten gehoor. Na enkele woorden van welkom en inleiding gesproken te hebben, stelde districts-president A. G. Winkel, Ouderling J. F. Steenblik voor als eerste spreker. Laatstgenoemde vestigde allereerst de aandacht op het herstellen van de kennis van het Evangelie in deze dagen en de heerlijke zending van den Engel Moroni. De verschijning van Moroni in de vorige eeuw heeft ons o.a. geleerd, dat er waarlijk een opstanding der dooden is. De voorstelling van Johannes den Openbaarder, dat in het laatste der dagen een engel zou komen om het Evangelie in zuiveren vorm terug te brengen, wordt door vele christenen niet geloofd. De Heere zal zich alleen openbaren aan oprecht-geloovige, nederige menschen. Spr. sloot met de bede, dat alle oprechten een getuigenis als wij mochten ontvangen.

Ouderling F. W. Newbold getuigde van de liefde die de leden der kerk aan hem bewezen hebben. Wij zijn van God afhankelijk. Het doel van het leven is werk verrichten en kennis verzamelen. Er zijn menschen, die geestelijk parasiteeren. Zij teren alleen op hetgeen hun voorgangers hun kunnen geven. Zij vergeten dat zij voor een kennis van de Waarheid afhankelijk zijn van God. Wij wenschen ware dienstknechten des Heeren in ons midden, zoodat wij een kennis der Waarheid ontvangen van God, en niet van de menschen. Moge de Mensch in staat zijn alle waarheid te verstaan, en daardoor zijn grootheid bewijzen!

Volgens Ouderling L. L. Bishop wijst de profetie van Johannes in Openbaringen 14 : 6 en 7, n. l. dat een *Engel* met het Evangelie zou komen, erop, dat het Evangelie in de laatste dagen niet onder de *menschen* te vinden zou zijn. De waarheid omtrent het plan tot zaligheid zal ons in de eerste plaats vrijmaken van dwaling. Wanneer een mensch door het beoefenen van geloof tot een zekere kennis van God en Zijn wetten is gekomen, zal hij inzien dat hij voortijds die wetten heeft overtreden. Een bekeering van die doode (verkeerde) werken is dan ook met recht het beginsel dat direct op geloof volgt. De oprechtheid der bekeering blijkt uit de werken. Saul bijv. toonde door een grooten ijver na het visioen op den weg naar Damaskus, de oprechtheid zijner bekeering.

Het koor zong vervolgens „O God, hoor toe”.

Ouderling R. J. Hutchinson getuigde van de blijdschap, die komt door in den dienst van God te zijn. Dat het „Mormonisme” in de geheele wereld gepredikt wordt, is een teeken, dat de komst van Christus nabij is. De verklaring van den Zaligmaker: „Gaaf dan henen,” enz. (Matth. 28 : 19) bewijst, dat het Evangelie eerst aan alle menschen gepredikt moet worden, vóór zij gedoopt kunnen worden. Dit sluit den doop van kleine kinderen uit. In Ezechiël 18 wordt ons geleerd, dat de kinderen de ongerechtigheid der vaders niet dragen, m.a.w. geen erfzonde hebben. De gevolgen van Adam's overtreding, n. l. den lichamelijken en geestelijken dood, heeft

Christus weggenomen. Spr. eindigde met een krachtige getuigenis.

Ouderling G. J. Nakken was de volgende spreker. Er is een wonderschoone les in de woorden van Christus: „Zalig zijn de reinen van hart”. Dat het Mormonisme leert „denkt goed”, en dat de leden dezer kerk dit over het algemeen in practijk brengen, stemt het tot een godsdienst van groote waarde. De eenigste wijze om goed te leven is door steeds goede dingen te denken.

Broeder P. B. J. van Leeuwenburg uit Apeldoorn betuigde hoe Onze Hemelsche Vader altijd lankmoedig is en den mensch bij herhaling de gelegenheid heeft geboden om Zijn Evangelie te leeren kennen. De bedoelingen en werken van God zijn altijd goed. Spr. geeft zijn getuigenis dat de bevoegdheid om in 's Heeren naam te handelen weer hersteld is. Nu komt de roepstem van onzen Vader tot alle menschen om van dwaling genezen te worden.

Na het zingen van „Doe wat recht is” eindigde Ouderling B. Bernards met dankzegging.

De namiddagvergadering voor de leden ving om even over tweeën aan met het zingen van „Komt, heil'gen komt!” Ouderling R. Springer bad om Godes leiding. Het zangkoor zong daarna lied 20. Tijdens het bedienen van het Heilig Avondmaal brachten de broeders G. J. van Beek en B. Lemaître gezamenlijk „Rock of Ages” en „O, mijn Vader” op viool en orgel ten gehoor. Nadat de autoriteiten der Kerk voorgesteld en eenparig ondersteund waren, kreeg Ouderling J. H. McLaren het woord. De vraag: welk soort menschen zullen in den hemel zijn? werd besproken. Ook de Mormonen moeten alle geboden van God onderhouden om zalig te worden. Spr. sloot met een getuigenis.

Ouderling W. M. Chipman vergeleek het beleg van Leiden door de Spanjaarden met dat van de Kerk van Jezus Christus door de legers van den duivel. Onze leuze is: Wij streven naar een uitgebreide kennis van het Evangelie en absolute gehoorzaamheid aan de geboden daarvan. Door gretig de waarheidsstralen van het Evangelie in ons op te nemen, kunnen wij edelsteenen in Gods oogen worden, zooals gewone klei tot opaal wordt door het tot zich trekken der zonnestralen.

President J. P. en Ouderling J. D. Lillywhite zongen gezamenlijk „Jesus, Lover of my Soul”.

Het is een fout van vele menschen om te denken, dat niet-Mormonen het beste kunnen vertellen wat het Mormonisme is. Aldus Ouderling J. V. McGrath, die verder uiteenzette, hoe ook velen alle belangstelling voor het Mormonisme verliezen, zoodra zij de kans krijgen om het ware daaromtrent te vernemen. Wij zullen onszelf vrijmaken van de zonde door de waarheid te gehoorzamen. Met een bede voor de standvastigheid der leden eindigde spreker.

Ouderling R. M. Black besprak de wedergeboorte (doop) uit water en Geest. Het is niet het water, doch de gehoorzaamheid en de oprechtheid waardoor de doop de zonden afwascht. Gehoor-

zaamheid is beter dan offerande. Spr. getuigde dat het Mormonisme niet is naar den mensch, doch door de openbaring van Jezus Christus.

Dat er geen heiliger werk op aarde bestaat dan het werken voor onzen Hemelschen Vader, daarop legde Ouderling H. J. Noorda den nadruk. Onze zending is om menschen te redden, om licht en kennis van het Evangelie te verbreiden. Christus deed hetzelfde, o.a. toen Hij tot de geesten in de gevangenis predikte. (1 Petrus 3 : 18—20.) Duidelijk werd uiteengezet, welk onderscheid er bestaat tusschen leden van de Mormoonsche Kerk en Heiligen der Laatste Dagen.

Ouderling L. W. M. Dalebout verklaarde, dat God een persoonlijk Wezen is, géén onbegrijpelijke, onbegrensde Geest. 's Heeren plan, om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen, kon alleen verwezenlijkt worden, wanneer Hij den mensch naar Zijn beeltenis schiep.

Ouderling J. D. Lillywhite besprak de geschiedenis verbonden aan de profetieën van Samuel den Lamaniet. Ondanks het ongeloof van het volk werden zij vervuld. In dezen tijd prediken Gods dienstknechten eveneens, dat er verwoestingen en rampen zullen plaats hebben, doch de Engel der Verwoesting zal de oprechten van harte voorbijgaan. Ten slotte maande spr. de heiligen aan tot gehoorzaamheid.

Het zangkoor deed „Luister en Glorie” weerklinken, waarna Ouderling M. E. Carr een dankgebed opzond.

Kort na zeven uur nam denzelfden avond de laatste vergadering dezer conferentie een aanvang. „De Dag der Bevrijding” werd met frisschen moed gezongen. Ouderling H. Schotel vroeg in gebed om de leiding van den Geest des Heeren, waarop het Utrechtsche zangkoor Psalm 42 op aangename wijze ten gehoor bracht. De orgelbegeleiding berustte bij Broeder B. Lemaitre.

Zuster Lillian D. Lillywhite, presidente der Zustershulpverenigingen in de Nederlandsche Zending, getuigde van de waarheid en de wonderbaarlijkheid van het Mormonisme, die hierin bestaat, dat het het eenigste plan tot zaligheid is. Onze boodschap is dat Gods Kerk en Koninkrijk weer opgericht zijn. Dit Evangelie moet gepredikt worden tot een getuigenis allen volkeren, en dan zal het einde komen. Het Mormonisme heeft spreekster geleerd om te zeggen, met innige overtuiging: Ik wéét dat mijn Verlosser leeft! Mochten allen deze getuigenis bezitten!

Ouderling Joh. Hoekstra betoogde met kracht enkele waarheden omtrent den doop. Het geloof moet den doop voorafgaan. De doop door onderdompeling tot vergeving der zonden is noodzakelijk tot zaligheid. Om dezen zóó te bedienen, dat hij door God erkend zal worden, moet de bedienaar door God geroepen en gemachtigd zijn. Vervolgens behandelde spr. den afval van het Evangelie en de Kerk van Jezus Christus, die algemeen was tot op het jaar 1830.

De verandering van den doop door onderdompeling in dien door besprenkeling, en het instellen van den kinderdoop waren enkele der eerste teekenen van den afval. Spreker toonde met schriftuurlijke bewijzen de ongerijmdheid van het doopen van zuigelingen aan. De hoeksteen van deze kerk is niet Joseph Smith, doch het is Christus.

President J. P. en Ouderling J. D. Lillywhite vergastten de hoorders nogmaals op een duet, geheeten „There is sunshine in my Soul”. Het waren zulke eenvoudige woorden, maar 't klonk toch zoo roerend: „Als Jezus' glimlach zich vertoont, dan is er zonne in mijn ziel!” Och, mochten wij allen dien zonneschijn in onze harten dragen!

Ouderling A. G. Winkel, president van het Utrechtsche district, kreeg vervolgens het woord. Wanneer de menschen bang voor de waarheid zijn, is er reden om te denken, dat de waarheid tegen hen is. Er zijn velen in Nederland, die weten dat het Mormonisme uit God is, en het toch niet durven aanvaarden. Door de goedheid en de gave Gods kan de menschheid zich vrede en andere gezegende toestanden verwerven. God biedt goede dingen aan, op voorwaarde van gehoorzaamheid, doch de mensch wil zich geen offer getroosten om die dingen te verkrijgen. Mochten wij altijd doen, wat aangenaam in de oogen des Heeren is! Spr. sloot met een getuigenis van het Mormonisme.

President John P. Lillywhite der Nederlandsche Zending, als laatste spreker, legde er allereerst den nadruk op, dat de eenigste weg tot zaligheid is die der gehoorzaamheid aan hetgeen God verlangt. Vervolgens werd breedvoerig de vraag: Wie is de mensch? behandeld. De wereld kent den mensch niet. Zij is heden verder van die kennis af dan 3, 4 à 5000 jaren geleden. De mensch is een kind van God, van Hem geboren. David zeide reeds dat God den mensch een weinig minder gemaakt had dan de engelen. Man en vrouw, door het heilig huwelijk vereenigd, vormen tezamen den Volmaakten Mensch. De Mensch is tot deze aarde gezonden om een school van ondervinding te doorloopen. Adam en Eva werden geschapen van het stof der aarde, doch niet op een onnatuurlijke wijze. Daarna werden de toestand in het voorbestaan, de zondeval van onze Eerste Ouders en het doel van dit aardische leven op overtuigende wijze besproken. Satan verleidde Eva om van de vrucht te eten. Dit beteekent *niet* het plegen van een immoreele of sexueele daad, doch *letterlijk* het eten van een bepaalde vrucht! Dat Satan met Eva een sexueele overtreding begaan heeft, zooals sommige zieleherders beweren, is een leugen.

Spr. spoorde ten laatste aan om de waarheid te aanvaarden zooals zij is en daardoor breedheid van geest aan den dag te leggen.

Nadat het koor gezongen had „Ik weet, dat mijn Verlosser leeft”, eindigde broeder E. v. Dijk deze welgeslaagde conferentie met dankzegging.

ZIJN DE MENSCHEN GELIJK GESCHAPEN? *)

De persoonlijkheid van den mensch is eeuwig.

De democratie stelt als bijzonder grondbeginsel voorop: de erkenning van persoonlijke rechten en privileges. De levende schakels in een democratisch stelsel zijn burgers en geen onderdanen. Voor de wet, voor zoover deze rechtvaardig wordt uitgevoerd, staan alle burgers op een plan van gelijkheid. In de uitoefening van het kiesrecht bijvoorbeeld telt het stembriefje van den arme, den ongeletterde, den zwakke, zieke of verminkte evenveel mee als dat van den millionair, den doctor of den atleet. Dit alles is de democratie als politiek stelsel eigen. Indien door wanbestuur een burger in zijn rechten tekort wordt gedaan, is deze fout, hoe ernstig zij moge zijn niet aan het systeem te wijten, maar aan de ambtenaren, die de autoriteit, welke hun gegeven is, hebben misbruikt.

In dezen zin moet de eerste der waarheden, vervat in de Onafhankelijkheidsverklaring worden opgevat. Er wordt als vanzelfsprekend ter verzekering hunner onvervreembare rechten in gezegd, „dat alle menschen gelijk zijn geschapen”. En in deze beteekenis is de uitspraak onweerlegbaar. Een duurzame volksregering kan geen anderen grondslag hebben.

Maar het is de reinste dwaasheid deze opvatting van de wettelijke gelijkheid der burgers zoo ver door te drijven dat alle menschen beschouwd moeten worden als gelijk te zijn in capaciteit, bekwaamheden en vermogens. Zoo lang als het menschedom in gemeenschap leeft, zullen er leiders en volgelingen zijn, vooraanstaande menschen en noodzakelijkerwijs anderen, die min of meer onbekend zijn, energieke menschen en luiaards en bijgevolg meesters en knechts.

Ongetwijfeld is veel van de bestaande ongelijkheid onder de menschen, zooals de onbillijke verdeeling van rijkdom, de onrechtvaardige verkrijging van macht en haar verkeerde uitoefening, verderfelijk; een kwaad in Gods oogen en ontoelaatbaar onder 's menschen wet. Evenwel leiden pogingen om zulke verkeerdheden langs onwettigen weg goed te maken, een onjuiste gelijkheid te scheppen door in het wilde weg van den een te nemen en den ander te geven, tot tweedracht en anarchie.

Wij staan tegenover dit groote feit: 't Behoud van de persoonlijkheid is een eigenschap van de ziel en waarlijk even eeuwig als de ziel zelf.

1°. In het onbelichaamde voor-bestaan waren wij beslist ongelijk in capaciteiten en vermogens.

2°. Wij weten dat wij in deze wereld van stervelingen niet gelijk zijn.

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

3°. Zeer zeker zullen wij na den dood niet gelijk zijn, noch in den ontlichaamden tusschenstaat, noch na de opstanding.

Wij lezen dat Jeremia onder zijn medebroeders werd uitverkozen en bestemd om een profeet voor de volkeren te zijn voor hij was geboren, Jer. 1:5 en een dergelijke voor-bestemming vinden we bij Jesaja. (49 : 1, 5.)

Abraham verzekert zeer bepaald dat de onbelichaamde geesten verschillend waren: sommigen waren edel en groot en anderen minder geschikt voor de plichten van het leiderschap. „De Heere nu had aan mij, Abraham, getoond de intelligenties, die georganiseerd waren eer de wereld was; en onder al dezen waren er vele van de edelen en grooten. En God zag deze zielen, dat zij goed waren en Hij stond in hun midden, en Hij zeide: Deze zal Ik tot Mijn regeerders maken”. (Paarl van Groote Waarde blz. 65-66).

De God der geesten nam bijzondere hoedanigheden in sommigen waar, en dezen koos hij tot leiders onder de menschen. Laat ons niet denken dat de „regeerders” die aldus goddelijk werden verkozen, noodwendig diegenen waren, die de menschen later tot hunne leiders kozen. Velen van Gods groote mannen zijn tot de verguisden der aarde gerekend geweest en worden zulks nog.

Zoo was het met den Christus zelf en eveneens met velen Zijner profeten, apostelen en openbaarders voor het menschedom.

Geboren in het vleesch, met verscheidene capaciteiten onder den invloed van verschillende omgeving, welke gunstig of ongunstig op de ontwikkeling der aanwezige neigingen inwerkt, 't zij ten goede of ten kwade, zijn wij, als een geslacht, schepselen van groote verscheidenheid en ongelijkheid, levende in zeer uiteenlopende omstandigheden.

Doch alle schijn van onrechtvaardigheid verdwijnt in het licht der verzekering, dat, in de beoordeeling der zielen, elke omstandigheid zal worden afgewogen op de nauwkeurige weegschalen der Gerechtigheid en Genade. Maar hoe in het hiernamaals — zullen wij daar niet aan elkander gelijk worden gemaakt? Niet in dien zin, dat onze persoonlijkheid zal worden vernietigd of totaal veranderd. Wij zullen aan de overzijde meer klassen van samenleving aantreffen dan wij ooit op aarde kenden.

Doch de grondslag waarop de klasse-indeeling berust zal in wezen anders zijn. Hier worden wij gerangschikt naar hetgeen wij hebben: rijkdom, geleerdheid, politieken of anderen invloed, al naar omstandigheden; daar ginds zullen wij een plaats krijgen overeenkomstig hetgeen wij werkelijk zijn. Denk eens na over de beteekenis van de betuiging van onzen Heere aangaande de „vele woningen” in het koninkrijk des Vaders (Joh. 14 : 1—3) en beschouw eens de opsomming der verschillende heerlijkheden door Paulus. (1 Cor. 15 : 40—41.) Schriftuur van later datum vertelt ons van verscheidene koninkrijken of werelden van verschillende orde, welke te vergelijken zijn respectievelijk bij de zon, de maan en

de sterren. Daar zijn de Celestiale, de Terrestriale en de Telestiale koninkrijken, in welke de zielen der menschen zullen verblijven en dienen op een wijze, welke door de hoogte, welke zij door hunne rechtvaardigheid hebben bereikt, of door de uitsluiting tengevolge der zonde, wordt bepaald.

Aangaande de bewoners der Telestiale wereld, de laagste der genoemde koninkrijken van heerlijkheid, lezen wij: „Want zij zullen volgens hunne werken geoordeeld worden, en een ieder zal volgens zijne eigene werken, zijne eigene heerschappij ontvangen, in de woningen die bereid zijn. (Leer en Verbonden 76 : III.)

Uit „Vitality of Mormonism” door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

NIEUWS UIT DE ZENDING.

Ontslagen.

Van hunne zendingen hier in Nederland zijn eervol ontslagen, Ouderlingen: S. B. Woolley, president van het district Overijsel; R. D. Snow, president van het district Zeeland; R. A. Matson, president van het district Groningen; D. G. Thomas, president van het district Amsterdam en V. T. Holland, gemeentepresident van Haarlem. Ofschoon hun taak moeilijk is geweest, hebben zij door te volharden in het gebed de groote vreugde gesmaakt, welke de Meester aan al Zijn getrouwe dienstknechten heeft beloofd. Dat die vreugde hun eeuwig deel moge zijn, is ons nederig gebed.

Verplaatst.

Ouderlingen: F. W. Newbold van president van de Groningsche geneente tot president van het Groningsche district; H. Hansen van president der Leidsche gemeente tot president van de Groningsche gemeente; H. J. Noorda van Middelburg naar Leiden als gemeentepresident; J. F. Steenblik van president der Arnheemsche gemeente tot president van het Amsterdamsche district; Th. de Vries van Vlissingen naar Arnhem als gemeentepresident; L. L. Bishop van president der Schiedamsche gemeente tot president van het district Zeeland; M. Webb van Doetinchem naar Schiedam als gemeentepresident; M. E. Carr van Rotterdam naar Amsterdam; E. F. Shipley van Amsterdam naar Delft; J. H. McLaren van Amsterdam naar Den Helder als gemeentepresident; D. R. van Kampen van gemeentepresident te Den Helder tot president der Dordtsche gemeente; J. H. Dijkstra van Alkmaar naar Gouda; J. Sieverts van Dordrecht naar Gouda; L. A. Teerlink van Delft naar Dordrecht; E. H. Anderson van Gouda naar Amsterdam, G. W. Esplin van Rotterdam tot president van het district Overijsel en S. Vuyk van Gouda naar Rotterdam.

Overleden.

Te Amsterdam is op 62-jarigen leeftijd overleden Zuster J. M. van Beckhuizen. Voor jaren heeft deze Zuster haar plichten betracht, zooals deze haar waren bekend gemaakt door het Evangelie.

Ongerust behoeven wij over haar in het geheel niet te zijn; onze rechtvaardige Vader zal niet falen haar onder de Zijnen te scharen.

Blijdschap voor de Heiligen.

Onlangs zijn te Apeldoorn tien menschen gedoopt en te Rotterdam vijf. Het werk gaat vooruit, langzaam maar zeker.